

Беня Глеб Александрович

Глеб народився 4 грудня 1995 року.

“Моя військова історія — це не героїчна розповідь про подвиги, сотні вбитих ворогів і десятки підбитих танків. Вона різко почалася і, на жаль, стрімко та трагічно обірвалася.

З початком повномасштабної війни я знав, що рано чи пізно опинюся на фронті. Не тому, що мене мобілізують чи змусять піти до війська, а тому, що я цього сам хочу. Так і сталося. Восени 2023 року я більше не міг сидіти вдома і чекати з моря погоди. У мене було вдосталь часу підготуватися фізично та морально, і я скористався цим часом, як треба. Я пішов до ТЦК та СП і заявив, що хочу долучитися до лав ЗСУ.

Далі події розвивалися дуже стрімко: швидке проходження ВЛК, оформлення необхідних документів, і за тиждень я вже їхав до навчального центру ДШВ, а ще за декілька днів летів до Англії проходити курс молодого бійця. Місяць інтенсивних тренувань і занять, на яких навчали всього, що має знати піхотинець для якісного виконання бойових завдань. Після місяця ми повернулися до України, де нас одразу розподілили по бойових підрозділах. Було право вибору, і я вирішив долучитися до найбоездатнішої бригади ДШВ — 79-ї «Таврійської» окремої десантно-штурмової бригади.

На Донбасі ми опинилися одразу після розподілення. На той час бригада виконувала бойові завдання біля населеного пункту Мар'їнка, а саме в селі Новомихайлівка. Після прибуття до свого батальйону та роти мене поставили на посаду гранатометника. Специфіка завдань в підрозділі різноманітна: від доставки боекомплекту, води та інших речей бійцям на позиції до утримання позиції й відбиття ворожих атак.

Чому на початку розповіді я зазначив, що моя військова історія різко і трагічно обірвалася? На війні майже ніколи не знаєш, коли щось прилетить по тобі — аж до останнього моменту. Так сталося зі мною того дня. Це було 20 грудня. Ми отримали завдання доставити воду, окопні свічки та інші речі на наші позиції на нулі. Був уже пізній вечір. Доїхали до точки вивантаження, а далі потрібно було йти пішки п'ять кілометрів по відкритому полю. Десь на півдорозі ми почули звуки наближення дронів-камікадзе. Сподівалися, що нас не помітять, адже ми були вдягнені в маскувальні халати, але не судилося. Росіяни нас засікли й почали активно атакувати.

Між мною та моїм побратимом залетів перший дрон-камікадзе. Побратим майже одразу загинув, а я отримав численні осколкові поранення. Мені наклали турнікети, а за декілька хвилин прилетів ще один дрон, а потім — третій. Можливо, мені пощастило, або ж те, що я прикидався мертвим, врятувало, бо ворог більше по мені не працював, на відміну від моїх побратимів. Поранених і напівживих, їх добивали. У результаті всі мої брати по зброї загинули, а я залишився живим.

В якийсь момент настала тиша. Лише час від часу було чути, як працює артилерія або пролітає дрон. Я розумів, якщо нічого не робитиму, просто загину від холоду або випадкового обстрілу. Я не міг нормально рухатися — турнікети були на лівій руці й правій нозі, а осколки потрапили в очі, але потрібно було пересилити весь біль, і я це зробив. Почав повзати, як той хробак, у пошуках рації. Можливо, пройшла година, а можливо, й дві. Я знайшов її в руці загиблого побратима. Той момент здався мені найщасливішим у житті. Зв'язався з командуванням, доповів про ситуацію, запросив евакуацію.

Десь під ранок за мною прийшли хлопці. Забрали мене та загиблих воїнів. Потім була евакуація на Курахове, Покровськ, а далі Дніпро та Київ”. В лікарні були ампутовані дві кінцівки (права рука та **ліва нога**).

Потребу остоїнтегративного протезування верхньої правої кінцівки.

